

Hồi kết

Nghĩa trang Thiên Đường.

Mưa bụi bay bay, kết thành những giọt sương nhỏ bé trên lá cây, nhánh cỏ. Những giọt sương nhỏ bé dần dần tích tụ lại với nhau, đến khi lá cây không thể chứa đựng hết được thì rơi xuống mặt đất, tan chảy, trở về với đất mẹ bao la.

Trên con đường buổi sớm, chốc chốc lại có tốp người đi tảo mộ.

Hiều Tranh và Joon Ho che chung một chiếc ô. Đây là việc đầu tiên hai người muốn làm sau khi trở về Hàn Quốc. Họ muốn đến chỗ Joon Ha, kể cho anh nghe tất cả mọi chuyện và niềm hạnh phúc hiện tại của họ.

Hiều Tranh bùi ngùi xúc động.

Cô không ngờ rằng chuyến đi Hàn Quốc này lại xảy ra nhiều chuyện như vậy. Cuối cùng đã tìm thấy người tài trợ của mình, nhưng lại phát hiện ân nhân đã không còn trên cõi đời này. Theo học đàn tranh của giáo sư nổi tiếng, được tham gia rất nhiều cuộc thi, thậm chí còn được giới âm nhạc quốc tế công nhận. Gặp được rất nhiều người bạn chân thành, Da Woo, Chul Kang và người yêu của mình... Nghĩ đến đây, Hiều Tranh lại quay sang nhìn Joon Ho. Joon Ho cảm nhận được ánh mắt của cô, lặng lẽ nhìn cô rồi nắm chặt tay như muốn an ủi cô. Hiều Tranh mỉm cười giống như giọt sương thuần khiết nhất của buổi sớm ban mai. Cô đang nói với Joon Ho mình không sao cả.

Hiều Tranh và Joon Ho nắm tay nhau đứng trước mộ của Joon Ha. Trên tấm bia mộ, hình ảnh Joon Ha nho nhã cao quý mỉm cười nhìn họ.

“Anh Joon Ha, chúng em đến thăm anh đây. Anh vẫn nhớ cô ấy chứ, cô gái mà anh đã tài trợ ấy. Bây giờ cô ấy đến Hàn Quốc rồi, hơn nữa đã trở thành bạn gái của em. Anh, gần đây đã xảy ra rất nhiều chuyện. Trước đây anh đã nói với em, “Joon Ho, thế giới này rất tuyệt vời. Mỗi người sẽ tìm thấy vị trí của mình và người mà mình yêu. Chắc chắn em cũng vậy”. Cuối cùng em đã tìm thấy rồi. Anh, tuy sự bướng bỉnh của em đã khiến anh phải lên thiên đường, nhưng anh sẽ tha thứ cho em, đúng không? Thực ra em luôn biết rằng anh là người anh trai tốt nhất thế gian”, Joon Ho ghen ngào nói.

Hiều Tranh đặt bó hoa bách hợp trước mộ Joon Ha, “Anh Joon Ha, em là Hiều Tranh. Từ trước tới nay em đều muốn tìm người đã tài trợ cho mình. Không ngờ chúng ta đã biết nhau từ rất lâu rồi. Cảm ơn anh! Anh Joon Ha, chính sự tốt bụng của anh đã giúp em có thể tiếp tục chơi đàn tranh. Tuy anh đã

lên thiên đường rồi nhưng em sẽ tiếp tục con đường âm nhạc của mình. Anh Joon Ha, anh hãy ở trên trời dõi theo em nhé!”.

Hiểu Tranh khẽ nói. Tuy chưa bao giờ chính thức gặp mặt Joon Ha nhưng trong lòng Hiểu Tranh, anh ấy e chính là anh trai của mình, là người anh mà mình có thể nương tựa.

Hiểu Tranh nói mãi nói mãi, hai mắt bắt đầu đỏ hoe. Joon Ho nắm tay Hiểu Tranh, lặng lẽ khích lệ và ủng hộ cô. Hiểu Tranh cúi đầu, một lúc sau cô ngẩng đầu lên, nụ cười cùng với giọt nước mắt nở trên môi cô.

Đột nhiên, cô vui mừng nói, “Joon Ho, tạnh mưa rồi”.

Joon Ho cụp ô xuống. Mưa đã tạnh, không khí thật trong lành, tươi mát. Chim chóc rộn ràng hát ca. Hai người đứng trên đỉnh núi nhìn mặt trời lấp ló sau rặng núi. Ánh mặt trời vàng óng chiếu rọi xuống mặt đất, mọi thứ thật rực rỡ, tràn đầy sức sống bất tận.

Hiểu Tranh quay đầu, hướng ánh nhìn về phía Joon Ho đang mỉm cười đợi mình.

“Chúng mình xuống núi thôi”.

“Ừ”. Joon Ho nhìn khuôn mặt thanh tú của Hiểu Tranh.

Đột nhiên anh nói: “Anh yêu em!”.

Hiểu Tranh dừng bước, nhìn khuôn mặt rạng rỡ trong ánh mặt trời của Joon Ho rồi mỉm cười: “Em cũng yêu anh”. Joon Ho không kìm nén được, nhẹ nhàng hôn lên bờ môi gợi cảm của Hiểu Tranh.

Hiểu Tranh khẽ thở dài, nhắm mắt, cảm nhận nụ hôn chất chứa tình yêu nồng cháy.

Trên sân bay rộng lớn, chiếc máy bay bay về Bắc Kinh cất cánh bay lên bầu trời...

Nó đưa Hiểu Tranh cùng với giấc mơ của cô về quê hương - đất nước Trung Quốc xinh đẹp.

HẾT